

[Melchior]

at gøre det behageligt for hinanden at være der.

Gert Petersen (SF):

Det mest chokerende ved dannelsen af SV-regeringen er egentlig, at det ikke er særlig chokerende, i hvert fald ikke set fra min udgivingspost. Jeg glæder mig selvfølgelig over de stærke reaktioner, som kommer til udtryk på arbejdspladserne, fra fagbevægelsens side. På den anden side skal jeg erkende, at de på en måde forbavser mig en smule, nemlig derved, at de først kommer nu. Det er ganske åbenbart i vid udstrækning socialdemokratiets egne vælgere og medlemmer, som er med i og i nogle tilfælde fører an i denne modstand mod SV-regeringen, ellers kunne den ikke blive så bred, som den er. Derfor må man egentlig have lov til at sige: kære venner, sådan skulle I have talt og gjort fra socialdemokratiets medlemmers og vælgers side, inden fælden var parat til at klappe i, så var den måske slet ikke klappet i. I hvert fald i 1975, for 3½ år siden, drog vi på socialistisk folkepartis landsmøde den konklusion – jeg citerer:

»Man« – dvs. socialdemokratiet – »indstiller sig på et langvarigt samarbejde med et eller flere borgerlige partier. Modellen er den situation, der eksisterede i 1930rne.«

Indtil da havde vi haft en anden politik fra socialdemokratiets side, en politik, som var orienteret længere mod venstre – altså ikke mod partiet venstre – den politik, som hr. Erhard Jakobsen fik sat en stopper for, da han hoppede af.

I årene siden 1975 har vi oplevet et septemberforlig og to augustforlig og en række andre mindre og større forlig, og de har bekræftet vores konklusion fra 1975. Vi har også mærket os, at statsministeren ind imellem disse forlig ved flere lejligheder indbød forligspartnerne til forhandlinger om en fælles regering. Det sagde de nej til. Det er imidlertid ikke statsministerens, men nærmere Hartlings skyld, at SV-regeringen ikke er blevet dannet for længe siden. Disse forlig blev sluttet, og disse indbydelser fremkom, på trods af at andre muligheder for en anden lovgivning eksisterede i folketinget.

Straks efter sidste folketingsvalg konstaterede socialistisk folkeparti, at hvis vi kunne tage partiernes programmer alvorligt, var der nu flertal for ægte indgreb mod jordspekula-

tion og arbejdsfri indkomster, for en fornuftig skattereform med socialt sigte og måske også for en boligpolitisk reform, der kunne sikre billigere boliger og tilstrækkeligt byggeri. Statsministeren vendte det døve øre til. Det kan selvfølgelig godt være, at vi tog fejl i vores vurdering, men statsministeren ville end ikke undersøge de nye muligheder, som vi mente eksisterede. Han satsede helt klart på en ægteskabskontrakt med et eller flere borgerlige partier godt til højre i salen. Det var 1930rnes kunststykke, der skulle gentages.

Der er bare den forskel – og det synes jeg statsministeren overser – at 1930rne var en stor reformperiode. Det var en hård tid, men det var også den tid, da den ferielovgivning, vi har nu, begyndte, det var en opsvingstid for det sociale boligbyggeri, det var en reformperiode, og det har nok noget at gøre med, at det borgerlige parti, som man gik i samarbejde med dengang, var et udpræget reformparti, som 30 år forinden netop havde brudt med venstre, fordi venstre ikke ville være med til reformer. Hvad det sidste angår, er det helt åbenbart, at situationen er den samme stadig væk. Derfor er det samarbejde, vi nu oplever, præget af foragt for de arbejdsløses situation, for spørgsmålet om, hvordan vi hindrer, at der kommer flere arbejdsløse, og nedbringer det nuværende arbejdsløshedstal. Jeg forstår ikke, at hr. Kjeld Olesen uden at rødme af skam kan sige, at denne regerings hovedformål – og det kan man se på alt, hvad der er fremlagt – er at nedbringe arbejdsløsheden. Det, man gør, er det stik modsatte. Det har vi i øvrigt Arbejdsbevægelsens Erhvervsråds ord for. Det er det stik modsatte, man gør. Man forøger arbejdsløsheden.

Det er da også helt åbenbart, at der skal være en reformpause, at de reformer, som ellers var på beddingen, som regeringen selv havde spillet ud med, og som den – modsat hvad hr. Poul Schlüter mente – faktisk kunne opnå et flertal for, i hvert fald hvad angår hovedprincipperne, nemlig på det skatte- og boligpolitiske område, formodentlig er lagt i skuffen – formodentlig, for man ved det jo ikke rigtig. Nu tales der så meget om, hvad der er historisk. Arbejder og bonde-regering, det er historisk osv. Jeg synes nok, at det, at statsministeren kom med en så tynd redegø-